

கடல்....எப்பவும் எனக்குப் பிடித்தமானதாயிருந்தது..! மகேத்தின் வர்ணத்தை உறிஞ்சி, சூரியனின் நொறுப்புக் கதிர்களை உள்வாங்கி... நீலப்பளிங்கு மடையைனெப்பரந்து விரிந்து மிதந்தபடி... அங்குமிங்கும் ஓயாமல் அலைவதும் அள்ளுண்டு புரளுவதுமாய், என்வாழ்க்கைக்காலம் முழுவதும் கடல் என்னுள் ஒருசரித்திரம் போல் வியாபித்திருந்தது! கடலின் அலைகள் என் உணர்வுகளோடும் என்றும் இழைந்து கலந்து போயிருந்தன..! இந்துமாக் கடலும் அதன் இணையற்ற தோழமையும் என்னுள்ளிருந்து பிரிக்க முடியாததாகியிருந்தது!

சமுத்திரத்தின் சல்லாபங்கள் எனக்கு மிக நொறுங்கிய சொந்தம் போல..! சமுத்திரத்தினுள் உலவும் மனிதர்கள் நானாகவும் அங்கு வாழும் உயிரினங்கள் என் உறவுகள் போலவும்....நான் அதனுள்ளும்... அது என்னுள்ளாகவும் ஆகியிருந்தது...! என் வாழ்விடம், கடலின் கரையிலிருந்து ஊரின் மயம் நோக்கி ஒன்றரமைவைத் தொலைவில் இருக்கிறது. ஆனாலும் அதன் ஓசைகள் காலம் முழுவதும் என்னருகில் என்னோடும் ஒட்டியபடியே நகர்ந்தது..!

என் ஊரின் மத்தியிலிருக்கும் பிள்ளையார் கோவிலின் வடக்குப்புறப்புல்வீதியில் உலா வருகிற பொழுதுகளில்லெல்லாம், சமுத்திரத்தை நோக்கி நகரும் நீண்ட தொலைவைத் தழுவிப்படியும், நொறுந்துபந்த பனிகளின் இடவைகளினிடாகவும் ஓட்டு வீட்டுகளின் முகடுகளிற் கிடையாகவும் ஓலைக் குடிசைகளை உரசியபடியும் காற்றில் அள்ளுண்டு மிதந்து வரும் கடலலைகளின் ஓசையை வகுவான லயிப்போடும் கட்டு வந்திருக்கிறேன்..!

இரவின் அமைதியில்...நிலவின் மெல்லொளியில்... நட்சத்திரங்களோடும் கண் சிமிட்டியபடியே... என் வீட்டு வராண்டாவோடும் ஒட்டியபடி வரிசையாக நிற்கும் பிச்சிப் பி மரங்களின் கீழ்க் கால்களைப் புதித்தபடி... சிமெண்டுத் தரையில் அமர்ந்திருந்து... கனவுகளில் மிதந்திருக்கிறேன்! கடலையின் பரோசை நகர்ந்து வரும்...! என் வீட்டு தடே வினாவ மிதந்து வரும்..! ஊரைக் கடந்து... ஓவென்று தாவி வரும்..! விண்ணை உரசுவதாய்.... வந்த வகேத்தில்... வார்த்தைகளைத் தடேவிட்டுப் பசோமலே போய் விடும்..! பின்னர் மீண்டும் வரும்... குசாலாய் போகும்..! எதுவோ சொல்வதாய் பாவம் காட்டி விட்டு நீண்ட திரும்பிச் சூப்பிடித்தபடி ஓடும்..! பின் வராமலே சில நாட்கள் இம்சைபண்ணும்..! அதன் இன்னுமொரு வருகைக்காய் நட்சத்திரங்களோடும் சேர்ந்து நானும் காத்திருப்பேன்..!

பின்னர்....ஓர் அமர்த்தியான இரவில்... பள்ளர்ணமி நிலவின் ஒளியில் மனசு கரணத்திருக்கும் வளேமெல்லிய கீ தங்களோடும் பின் ஆர்ப்பரிப்போடும் அலகைகளை அள்ளிவீ சியபடி வரும்...! ஆரோகணத்திலும் அவரோகணத்திலுமாய் ஒரு லயத்தோடும் வந்து வந்து போகும்...! திடீர் ரென்று நின்று... சில கணங்கள் ரகசியமாய் பசேம்...! என இனிய தோழியாய்த் தோள்களைத் தழுவும்...! இனிய தோழனாய் இதயத்துள் நுழைந்து ...என் உணர்வுகளை முகர்ந்து மூத்தமிட்டுப் போகும்...!

நிலவாமிதக்கும் பெருவெளியைத் தாண்டி... முகில்கள் நழுவி வரும் மெல்லிய காற்றில்...என்ன அள்ளிச் சூழ்ந்து, கடல் தழுவும் தசேமெங்கும் உலாச் சின்று பல கதைகள் பசே வரும்! அற்புதமான அந்த வளேகையில்... என துயரங்களை அதனோடும் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். என சந்தோஷங்களை அதனோடும் கிசுகிசுத்திருக்கிறேன்! ரகசியங்களை அதனோடும் பரிமாறிக் கொண்டிருக்கிறேன்..!

பள்ளி விடும்பொழுது காலங்கள் அழகானவை! என தந்தை கடலைப் பார்ப்பதற்காய் எம்மகைக் கட்டிச் சிலைவார். கடலின் கரையில் வளைய மணலிறகுள் அவர் அமர்ந்திருந்து கரம் சூண்டலும், மரவள்ளிப் பொரியலும் சுவைத்துக் கொண்டிருக்க...நாங்கள் பட்டாணியைக் கொறித்தவாறே கடலோடும் விளையாடும். தோலையிலிருந்து தபடியே கதை பசேக் கொண்டிருந்த கடலை, நான் வெகுநேரம் அருகில் இருந்து பார்த்திருப்பேன். பின்னர் அதனோடும் சேர்ந்து விளையாடவேன். கடலோடும் நடந்து... கடலோடும் ஓடி... கடலோடும் எழுந்து... பிரிய மனமின்றிப் பிரிந்து போயிருக்கிறேன்..!

கரையிலிருந்து நீர்ப்பரப்பை நோக்கி கால் மலை தோலையில் அலகைகளைக் கெல்லாம் அணைப்போட்தும் போல கரிய பெரிய மூதிரகைக் கற்கள் வரிசையாக நீளமாய் குறுக்கு குறுத்து எழுந்து நிற்கும்! அலகைகள் எப்பவும் அவற்றைத் தாவிப் பாய்ந்து கரையைத் தொடும் விட்டு வீரநடை போட்டும் எவரும் போகும்! பந்தயத்திற்காய் பலரும் ஓடிச் சின்று மூதிரகைக் கற்களைத் தொடும் விட்டு வருவதுண்டு! ஆயினும் அதன் ஆழமும் அலையடிப்பின் வகேமும் எனக்கந்த அனுமதியை எப்பவும் பெற்றுத் தந்திருக்கவில்லை. கரையில் நின்று கால்களை நனைக்கப் போய் பலதடவகைகள் கடலினுள் சங்கமித்து மீண்டிருக்கிறேன்.

எப்போதாவது கடல் அமர்த்தியாகிக் கிடந்த அசாதாரண பொழுதுகளில் ஏனோ இனம் புரியாத சோகத்தில் தவித்திருக்கிறேன்! ஓர் காலையே வளையில் கடல் எப்படியிருக்கும் என்று பார்ப்பதற்காய் பல தடவகைகள் பிரயத்தனப்பட்டிருக்கிறேன்! ஓர் சூரிய உதயத்தில் கடலைப் பார்த்துப் பிரமித்த நிமிடங்கள் பல வருடங்களாய் என்னுள் ஓவியங்களை வரைந்தபடியே இருந்தன! அவை கவிதைகள் ஆயின....கதைகள் ஆயின..! அழகிய சொல்லாடல் ஆயின..!

தகதகவென்று மினுமினுக்கும் கடல் நீர்ப்பரப்பில் எனது ஆயிரம் நினைவுகள் எப்பவும் வரிகளாய்க் கோலமிட்டுக் கிடந்தன! என்கனவுகள் அங்கே படகுகளாய் மிதந்து திரிந்தன..! கடல் என்னுள் கடலாய்ப் பெருக்கெடுக்கும்! கவிதைகள் எழுதவகையும்! கதைகள் புனைய வகையும்!

பின்னர் ஒரு காலம்... கடலோர வீதிகளில் பரோந்துகளில் பயணிக் கும் சமயங்களில் கடலோடு சரேந்து கனாக் காண்பதற்காய் ஜன்னல் இருக்கைகளைத் தடீ அது என்ன அமர வகையும்! கைகோர்த்தபடியே கதை பசீகக் கொள்ளும். ஆயிரம் காலத்துச் சொந்தமென என்னோடு சரேந்து உல்லாசமாய் நகரும்! ஏலலேலோ பாடல்கள் காற்று வெளியிடாய் என்காதுகளை உரசிச் சல்ல... பரோந்து நகரும். கடலும் நகரும்..!

என்னுள்ளிருந்த கடல்க் காதல் கடலை விடப் பெரியதாயானது..! அது கடலோரம் வாழ் மக்களை நசீகக் கவதைத்தது. கடற் போராளிகளைப் பிஜிக்க வதைத்தது! கடலோடு நானும் என்னோடு கடலுமாய் வாழ்வு இரண்டறக் கலந்து கிடந்தது! என்கனவுகளிற்குள் கடல் எப்பவும் உலா வந்தது! கடல் இல்லாத ஒரு புதிய தசேத்தனை என்றும் கற்பனை செய்த்ததில்லை!

ஆயினும் பின்னர் ஒரு காலம் வந்தது....! சொல்லொணாச் சோகங்களைச் சும்ந்தபடி அது வந்தது..! எம்மிடமிருந்து கடலினைப் பிடுங்கியெடுக்கச் சாபங்கள் பிறந்தன! இராணுவ வலிகள் கடலிடமிருந்து எம்மைப் பிரிக்கத் தொடங்கின! அலகை மறித்து பீரங்கிக் கப்பல்கள் ஆட்சி நடத்தத் தொடங்கின..! கடலுக்குள்ளிருந்து நெருப்புத் துண்டங்கள் எம்மீது ஏவப்பட்டன..! கடலை நாங்கள் காண முடியாத பெருந்துயரம் எம்மைச் சிழந்து கொண்டது! போரின ஓசைகள் கடலின் ஓசைகளைக் கொட்டாமாய் சிதைக்கத் தொடங்கின..! கடலின் தரிசனம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் களேவிகளதேமின்றி மறுக்கப்பட்டது..! கடல் எமக்குள் ஆயிரம் களேவிக் குறிகள் ஆயின..

“எங்கள் கடல்” என்ற நினைப்பதைத் தவிர மிகுதியாவும் கரையைத் தொடங்கின..! கடலோரக் காற்று மல்ல..மல்ல... கண்ணீர்த் துளிகளை வீசத் தொடங்கின...! கடலின் அலகை எம்மவர் குறுதியைச் சும்ந்து கரகைகளில் தள்ளின...! கடல் நீரெங்கும் அழியாத சோக காவியங்கள் மிதக்கத் தொடங்கின...!

பின்னர் வந்த காலம்... எமக்கென்றிருந்த எல்லாமும் பிடுங்கியெறிபட்டு... வறறுபட்டு....சிதறந்து போன புவல் பெயர் காலமாயிற்று..! சுகமான சரித்திரங்கள் அழிபட்டு...எரிபட்டு நாசமாயிற்று...! பிறிதொரு புதிய தசேம் நோக்கி அநாதகளை வாழ்வுகள் நகரத் தொடங்கின...! தசேங்கள் புதியவையானாலும் நாம் நாமாகவே

நகர்ந்தோம்...அதே கனவுகளசைச் சும்ந்தபடி... அதே நினைவுகளகைக் காவியபடி அதே இலகக் குகளடோ நகர்ந்தோம்...!

காலங்கள் நகர்... சும்கைகள் பரெுக... என்னுள் பரெுகக் கெடுத்திருந்த அழகிய பரெுகக் கடல் எங்கோ ஒரு மலையில் அமரையாகிப் போயிருந்தது..! பின்னர் வந்த காலங்கள்...கடலோரக் காற்றை... கடல் மரங்களை... நடுதிருந் தபனமைரங்களை... அதனடோடு இணைந்த ஏலலேயோ பாடல்களை என்னிடமிருந்து வகெடுதரம் இழுத்துச் சன்றெவிட்டன..! அதன் பின்னர்... ஒரு நாள் வந்தது! அது உலகையே அதிரச் செய்யும் கெடுதும் கலோலத்துடன்... ஆழிப்பரேலையாய் வந்தது! உயிர்த்தாகத்தசைச் சும்ந்தபடி உலகெங்கும் ஊழிக் கத்தாடியது..!

கடலக் கனவுகள் எல்லாம் காவுகொள்ளப்பட்டன..! கடலில் மிதந்த கவிதைகள் எல்லாம் சிதறிப் போயின..! கடலில் கலந்திருந்த அளவிலா சந்தோஷங்கள் எல்லாம் புதரைத்தழிந்து போயின..! கடல் மகமிழந்து வடகுகளை சும்ந்தபடி கலோரமாய் அலரைந்தது..! சில சமயங்களில் விஷமத்தனத்துடனும் கள்ளப் பார்வையுடனும் மெளனித்துக் கிடப்பதாய் பாவம் காட்டியது..!

கடல் சிழந்திருக்கும் எனது மண்ணும்... துயர் படிந்திருக்கும் எனது மனிதர்களும்... லரைந்து போன கனவுகளையும் புதரைந்து போன சந்தோஷங்களையும் இன்னமும் கரையிலிருந்து...தடையிடையே...! ஆயினும் காலமலோ கரகைறது..!

கடல் ஒரு நாள் அருகில் வரும்... சொல்லாத பல சதீகளைச் சொல்வதற்காய் தலாலரைந்து போனவற்றையெல்லாம் அள்ளியெடுத்துக் கெடுதும் மீளவும் வரும்..! மிகுந்த அன்புடும் பரிவலுடும் எம்மதைத் துடட்டுத் தழுவுவதற்காய் “எங்கள் கடல்” என்ற பெயரைச் சும்ந்தபடி வரும்..!

என்னுள் உறங்கிக் கிடக்கும் கடல் மீண்டும் விழி அசுதைத்து இதழ் விரித்து அலகைவை வீசி...நுரகைதைத் துளித்து... ஆனந்தக் தம் இசுகைகும்! எல்லலோரும் ஏததேயோ சொல்கிறார்கள்...! என்னால் ஓன்றை மட்டுமே சொல்ல முடிகிறது... அதையே நம்பவும் முடிகிறது..!

எங்கள் மண்ணில் எங்கள் கடல் இன்னமும் எமக்கான காத் திருப்பில்... மீளவும்.. மீளவும் ஓ..! வன்ற பரேரைச் சலலோடு... அலகைவை வீசியுறிந்தபடி... எதையெதையே

